

Évközi 11. vasárnap

Mk 4,26–34

A föld magától terem...

Jézus tanítását képes beszédben fejtette ki, mi pedig a nyugati teológiában sok esetben azzal kísérletezünk, hogy fogalmi definíciókká silányítsuk. Ezt jól példázza a mai történet. Hagyományosan az elvetett mag történetéről vagy példázatáról szoktak beszélni, de nem arról van szó, hanem az „Isten országa” életének folyamatát szemlélteti Jézus az elvetett mag életének folyamatával, mely a vetéstől az aratásig terjed. Mindenki könnyen felfedezheti a hasonlatot a mustármagról szóló példabeszéddel. Ez a parabola történet a szemünk előtt rejtélyesen és észrevétlenül lezajló folyamatot mond el, és ezzel az elbeszéléssel a figyelmünket egy másik még rejtélyesebb folyamatra, Isten országa növekedésére irányítja. A történetben egyetlen szereplő van, az „ember” (26. v.), aki elveti a magot. Vajon az a névtelen, maga az Emberfia, Jézus? Az ember passzivitásával szemben a föld és a mag ebben a történetben igen aktív. Más példázatot is olvashatunk amely rokon a mostanival, de ott valami közbe jön, némely mag nem hoz termést, hanem elpusztul (4,1–9) – az ellenség konkolyt vet a búza közé (Mt 13,24–30) –, vagy másik meglepetés elem van, mint a mustármag esetében, amikor a kicsiny magról senki sem sejtí, hogy milyen fát fog teremni (4,30–32).

Itt ezt a rejtélyes, idilli folyamatot semmilyen váratlan körülmény nem zavarja meg. A 4. Ezdrás 4,31–40-ben találhatóunk hasonlót az intertestamentális irodalomban, és az a történet is azt mutatja, hogy a kezdet és a vég, a múlt és a jövő közötti folyamatokat Isten irányítja. Az Isten országa és a keresztény közösség jövője egyaránt Isten kezében van. Az ember passzív szereplő benne. A történet biztosan Jézustól származik, mert ez a fajta gondtalanság csak rá volt jellemző (Mt 6,25). Ez a történet akkor vált fontossá, amikor a közösség a maga jövője miatt aggódott, és nem látta tevékenységének gyümölcseit. Feltehetően az első lelkesedés után, a zsinagóga és az Egyház konfliktusai és a későbbi keresztény üldözések hívták fel erre a történetre a hagyományozók figyelmét. Jézus ige hirdetésének egyik sajátossága volt, hogy meg akarta szabadítani az embert a kínzó jövőtől való aggodalomtól. Goethe úgy vélte, hogy az ő szántóföldje az „idő”, vagyis tanítása idővel majd beérik.

Természetesen mint minden példázatot, ezt is értelmezhetjük egzisztencialista módon is. Ez különösen a hitoktatónak lehet fontos, aki százszor is elismétli hallgatóinak a bibliai igéket, és mégsem látja hatásukat. Ilyenkor szükséges elővennünk ezt a szöveget és emlékeznünk arra, hogy sokszor a korábban elhangzott szavak csak később, a személy érlelődése során válnak fontossá és fejtik ki hatásukat. Ha a keresztyény katekézisben egzisztencialista módon értelmezzük ezt a történetet, akkor az ige elhangzás után következik a sarjadás, növekedés, kalászhajtás és érlelődés. A történetben ez a folyamat éjjel és nappal (27. v.) zajlik. Akkor is, amikor látjuk, akkor is, amikor nem. Jézus kívárja ezt a folyamatot. A történet bennünket is reményteli várakozásra hív, sőt az Egyháznak is ezt a termékeny várakozást hirdeti. Ennek a történetnek a fényében végig tekinthetjük az egész európai szellemi fejlődést, az emberi jogok nyilatkozat kialakulásáig és azt követően.

Ha Jézus az az ember a történetben, aki a magot elveti, vagy ha egy keresztyény igehirdető, aki ugyanezt teszi névtelenül, vagy csak egy rendes ember, ennek a látszólag passzív embernek van egy fontos láthatatlan tulajdonsága. A cselekvésben passzív a reményben pedig aktív, Isten művének sikerében pedig egy pillanatra sem kételkedik. Ebből a belső meggyőződéséből származik az ereje. Ki tudja várni a fejlődést, éjszaka is hisz a növekedésben. Ez a határtalan derű és bizalom csak Jézustól származhat, és akik ezt felfogják, Isten országának titkát értik meg és hordozzák.

A földbe vetett mag imája

*Istenem! Köszönöm, hogy országodhoz hasonlítod mind-
azt, ami velem történik! Köszönöm, hogy lehet rejtett éle-
tem. Köszönöm hogy az emberek bizalmat tanulhatnak
tőlem: aki elvet engem, bízniá kell abban, hogy amikor
nem látja, akkor is növekszem. A te igéd, Istenem, ugyan-
ilyen. Az emberek hirdetnek téged, és szavaikban erő van.
Ha ez első pillantásra nem is látszik, mégis hat azok életé-
re, akik hallgatják. Olyan sokan ezt nem hiszik el. Olyan
sokan kételkednek. Am én tudom, hogy akkor is van növe-
kedés, ha nem látszik, mert végül nyilvánvaló lesz a ter-
més. Az elvetett mag új és új magokat hoz. Ugyanígy terjed
a te igéd is. Köszönöm, Uram, ezt a csodát! Add, kérlek,
hogy látás nélkül is tudjunk hinni! Amen.*